

Virágvasárnapi meditáció

A Mestertől tanult kíváncsiság?

„Az előtte baladó és az őt követő sokaság pedig ezt kiáltotta: Hozsánna Dávid Fiának! Aldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban! Amint beért Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és ezt kérdeztették: Kicsoda ez?” (Mt 21, 9–11)

A legtöbben valószínűleg fel tudunk idézni életünkéből legalább egy olyan pillanatot, amelyben a kíváncsiság megmozgatott bennünket. Érdekes állapot, amikor az érzékszervek és gondolatok fókuszába kerül valami olyan, ami miatt az ember lázban ég és képes rengeteg belső energiát megmozgatni. A kíváncsisággal valamit kezdeni kell. Vajon, ha kíváncsiságunkban segítségért fordulunk, akkor milyen válaszra van szükségünk? Mi a fantáziánk a tökéletes válaszadról?

Fordítsuk meg egy kicsit a kérdést és képzeljük el azt, hogy nem mimagunk, hanem valaki más a környezetünkben kíváncsi, nekünk pedig a válaszadás lehetősége és felelőssége jut osztályrészül. A kíváncsiság ugyanis jelenthet nem csak informatív eligazodást gyakorlati kérdések között, nem csak indiszkrét informálódást, hanem azt az érdekesítő fürkészést, amellyel az ember életkérdések válaszát és végső igazságok mélységét keresi. Embertársunk kíváncsi kérdése nagy érték, a kérdés pedig továbbra is az, hogy milyen a jó válasz ilyenkor? Talán olyan, amely elkészített megoldást ad kézhez, mint amikor egy jól bevált sütemény receptet osztunk meg valakivel? Vagy sokkal inkább olyan, amely támpontokat ad ahhoz, hogy a kérdező maga jusson el a válaszig? Mert a kíváncsi lendülete elvezethet akár a megoldásig egy támogató válasz és jelenlét mellett. Ez a kíváncsiság, mint a Szentlélek munkája megmozgat bennünket. Egy recepttel talán akár a szent kreativitás lendülete ütközne falakba.

Akkor is kíváncsi kérdések hangzanak el, amikor Jézus Jeruzsálembe érkezik húsvét előtt, „ezt kérdeztették: Kicsoda ez?” Ezt nem csak Máté evangéliuma fejezi ki. Lukács evangéliumában a jerikói vak kérdezősködik, amikor Jézus Jerikón át Jeruzsálembe megy (Lk 18, 36). Jerikó városában pedig Zákheus, a fővámszedő „szerette volna látni, hogy ki az a Jézus, de kis termetű lévén, nem láthatta a sokaságtól. Ezért előrefutott, és felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt.” (Lk 19, 3–4) Ezek közül mindegyik kíváncsi kérdés és hozzáállás megszólít és azt kérdezi ma, hogy vajon mit mondanánk, ha egy szóban kellene válaszolni? Kicsoda Jézus? Mit mondanánk két szóban, egy mondatban? Mihez tudnánk kezdeni, ha egy óra állna rendelkezésünkre?

Mit mondanánk el az Emberfiáról, aki azért tart Jeruzsálembe, hogy átadják a pogányoknak, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpjék, és miután megostorozták, megöljék, de aki

ugyanakkor ezen a nehéz úton képes a tömeg mögé tekintve, igazi kíváncsisággal meghallani a legelesettebek kiáltását és észreveszi a legkiszorítottabbak érdekfeszítő kíváncsi tekinteteit?

Giotto di Bondone reneszánsz festő egyik falfestményén fára mászó emberekkel mutatja meg azt a kíváncsiságot, amely Jézus jeruzsálemi bevonulását övezte. Ez a kíván-

csiség napjainkban is tetten érhető és a legkülönbözőbb, akár legprovokatívabb kérdésben is ott van. Vajon mi meglátjuk-e ezeket a kíváncsi embereket kérdéseikkel együtt? Ha igen és odaállunk melléjük, ahogy Mesterünk is tette, már szavak nélkül választ adtunk arra a kérdésre, hogy kicsoda Jézus.

■ JÁVORI FÜLÖP

ÁHÍTAT

Nagycsütörtöki meditáció

„Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösségünk-e? Mivel a kenyér egy, mi is mindannyian egy test vagyunk, mert mindannyian az egy kenyérből részesedünk.” (1Kor 10,16-17)

Pár napja kezembe került egy régi, családi fotó. A fénykép 35 évvel ezelőtt készült egy kis faluban, a nagyszüleim házában. Ahogy rápillantottam a képre, egyszerre minden megelevenedett. Ismerős volt minden apró tárgy; a díztányér a falon, az óra a konyhaszekrényen, a székek, az asztal, még a konyharuha is a háttérben. Nagypám tekintete, a nagymamám mosolya egy szempillantás alatt jelenidejűvé tette a múltat. Fülemben csengett az az ének, amit a fénykép készítése után énekeltünk. Azt éreztem, mintha most lenne az a pillanat, amikor nagypám megölel és utána megyünk is a kertbe játszani. Éreztem a torta ízét és a kerti virágok illatát. Egyetlen kép és a múlt jelené lett, és tudom, hogyha majd a jövőben bármikor meglátom ezt a fotót, ugyanazt fogom átélni. Egyszerre volt ez az élmény szép, megható és magával ragadó. Összeért a múlt, a jelen és a jövő.

Egy falatnyi ostya és egy kortynyi bor jelenidejűvé teszi a múltat, sokkal inkább,

mint egy kézbevett régi fénykép. Az úrvacsora szentségében ott van az időtlenség. Az úrvacsora nem visszaemlékezés egy kétezer évvel ezelőtti eseményre, hanem ebben újra és újra átélhetjük, hogy Jézus önmagát adja értünk. Titok, csoda és időtlen, örök valóság. „Ez Krisztus teste”, „Ez Krisztus vére.” nem a múlt, nem a jövő, hanem a megta-

paszthalható örök jelen valósága ez. Jézus önmagát adja értünk, hogy a véges ember át tudja élni a végtelennel való találkozást. Ő mellénk telepedik, közösséget vállal velünk, hogy kiragadjon bennünket a múlt időből és Isten örök jelenének részesévé tegyen bennünket.

Ha egy teljesen hétköznapi, kissé már elszíneződött életlen fotó képes legyőzni az időt, akkor mennyi minden rejlik abban a kenyérben és a borban, amiben Krisztus valóságosan jelen van. Ez a szentség

összekapcsol Istennel és összekapcsol bennünket egymással is.

Luther azt írja: „Ha az úrvacsorában valóban Krisztust vesszük magunkhoz, akkor miénk az ő élete, az ő feltámadása és az ő dicsősége is. Ezért mondhatjuk: ahol Krisztus van, ott én is ott leszek”.

Ostya és bor. Múlt, jelen és jövő. Véges és végtelen összekapcsolódik az úrvacsorában és mi ennek részesévé válhatunk, micsoda titok és micsoda ajándék ez.

■ KOVÁCS ÁRON

ÁHÍTAT

Nagypénteki meditáció

„Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és ránk bízta a békéltetés ígését.” (2Kor 5,19)

Elárulták, elfogták, megkötözték, elvitték, kihallgatták, felpofozták, ütötték, kigúnyolták, levetkőztették, megkorbácsolták, megbámulták, kényszerítették, megfeszítették, átszúrták. – Jézus szenvedéstörténetének jellemző szavai ezek. Mind cselekvést kifejező igék, amelyek leírják a passió történet eseményeit. Ami közös ezekben a felsorolt szavakban, hogy mindegyik a Jézust körülvevő emberek cselekedeteit írja le. Jézus mindezeket, az ámulást, a verést, a gúnyt csak elszenvedi. Ha tehát a passió olvasása közben hagyjuk, hogy ezek a szavak kerüljenek figyelmünk fókuszába, a történet leginkább azt a következtetést szülheti meg bennünk, hogy lám, ilyen az ember. Embertársának farkasa. Kíméletlen lény, amely elképesztő kegyetlenségekre képes. Ilyen szempontból a jeruzsálemi Golgota nem számít egyedi helyszínnek.

Sajnos végeláthatatlan hosszan sorakoznak az emberiség kollektív emlékezetében a hasonlóan véres kegyetlenségekről tanús-kodó színhelyek. Ha csak az elmúlt évszázadra pillantunk, akkor is van miről megemlékeznünk. Hirosimától a kambodzsi Phnom Sampeau hegy barlangjaiig. Auschwitztól a Gulagig. Srebrenicától az Andrassy út 60-on át Mariupolig.

Akkor hát az, ami a Golgotán történt, pusztán egy lenne az emberi kegyetlenségek végeláthatatlan sorozatában? A Pál apostolnak a második, korinthusiakhoz írt leveléből vett, és az Útmutató nagypénteki olvasmányai közt szereplő szakasz új irányt adhat gondolatainknak. Pál ugyanis az emberek cselekedetei felől figyelmünket a cselekvő Isten felé irányítja.

Isten ugyanis... A nagypénteki történet az által nyer egészen sajátos tartalmat, hogy itt valójában maga az Isten cselekszik. Isten az, akit mitután megsértének, elutasítanak, kivetnek és pusztulásra szánnak, mindezt némán hordozza. Isten az, aki miközben verik, nem üt vissza. Nem áll bosszút. Miközben gúnyolják, nem fordul el sértetten.

Nem viselkedik úgy, ahogy az az emberek közt szokás. Hanem tűr, elvisel, megbocsát. Mind ezek által pedig üzen. A megaláztatásokat némán tűrő Istenfiú valójában kiált. Belekiáltja világunkba vallomását az irgalmas szeretet győzedelmes erejéről. S általa Isten békejobbot nyújt. A vétkeseknek, a békétleneknek.

Elárulták, elfogták, megkötözték, elvitték, kihallgatták, felfofozták, ütötték, kigúnyolták, levetkőztették, megkorbácsolták, megbámulták, kényszerítették, megfeszítették, átszúrták. – Ez a passió keservesen emberi oldala. Hogy ez a nap mégis felemelő ünneppé válhat számunkra, azt annak köszönhetjük, hogy eközben valójában az Isten cselekszik: békéltet, irgalmat gyakorol, megbocsát és új életre hív.

Fordítsuk arcunkat a világosság felé! Vegyük észre a kereszt szörnyű árnyékában is a ragyogó örömhírt. Hogy Isten, Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét.

■ CSELOVSZKY FERENC

ÁHÍTAT

Nagyszombati meditáció

„Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.” (Rm 8, 38-39)

Nagyszombatot könnyen értékeljük a kereszthalál és a húsvét hajnali feltámadás közé ékelődő hiány napjaként. Jézus igehirdetése valóban elnémul és szembe-sülünk azzal a megdöbbentő lehetőséggel, hogy elveszíthetjük az örök élet beszédét.

Eleink nem véletlenül találtak analógiát a napfogyatkozás félelmetes és fenyegető szimbólumában. A legtöbb templomban – így nálunk is – ezért takarjuk le az oltárképet, ezért fosztjuk meg díszeitől az oltárt, ezért fekete a liturgikus szín. Katolikus testvé-

reinknél a harangok már nagycsütörtöktől „Rómába mennek”, elhallgatnak, van, ahol még az orgona vagy más hangszer sem szólal meg ilyenkor – érzékletesen fejezve ki ezzel a zavart keltő ténytet; Jézus halála után ezen a napon ott a nagy szünetjel, a tátongó semmi, a nagy úr, az élet-szakadék. Megáll a világ, teljes a csend, néma a gysz.

Mindezek ellenére a mi Urunk, ha néma is, a non-verbális kommunikáció eszközeit felhasználva még nagyszombaton keresztül is üzen számunkra.

Ő a híd az élet nagy szakadéka, a halál fölött. Maga íveli át a nagyszombati csönd ürességét az egyetlen, érvényes – igazán majd csak húsvét hajnala felől érthető – üzenettel; nem hiábavaló az, ami történt. Nem üresjárat, nem zsákutca, nem csöd a kereszt eseménye. A „pro nobis” szabad itt keresnünk, felfedeznünk, megértenünk. Krisztus értünk fekszik a sírban. A halált és a sír sötétjét is értünk vállalta, hogy ez legyen a biztosítéka Isten hozzánk hajló végtelen szeretetének, amely akadályt nem ismerve jut el hozzánk. Hiszen Ő Krisztusban mindenesztül felvállalt minket, egészen a sír mélyéig hajolt le hozzánk.

Mégsem csupán a nagypénteki halottól búcsúzunk, nem is halottkultusszal ötvözzük

az ünnepet. Hiszen Jézus lehajtott feje éppen a haláltól való szabadításra, az Isten országának nyitott ajtajára, a megváltott világra bólint rá. A mi Urunk irgalmáról, szeretetéről beszél az, ahogyan „belement” ebbe a napba. Az Ő engedelmes bizalma tükröződhet vissza a keresztyén ember hitében.

Ajándék, hogy ezt az apostoli bizonyágtétel erőteljes megfogalmazásai is segítenek átélni, megérteni.

Pál apostollal együtt vallhatjuk; Jézus nem szakadt ki ennek a világnak, a mi életünknek a közepéből. Sőt, semmi, még a halál sem szakíthat el, nem választhat el minket az Isten szeretetétől. Jézusban Isten elvégezte a szabadítás munkáját. Ő az, akit nem elnyel a sír, a halál, hanem úgy ugrik a halál torkába, hogy a halál megfulladjon rajta.

Ahogy Karinthy írja Barabbás című novellájában: „nem tudtam látni többé a ti kétségbeesett, eltorzult arcokat, hebegő nyelveteket, kifordult szemeitek fehérjét, amint szembefordultok a Szörnyűség nyitott torkával. Hadd vesszek el; beleugrom e torokba, talán megfullad rajtam s ti megmenekültök.”

Epiphániosz egyházatya egészen másként fogalmaz, mégis ugyanúgy Jézus poklokön győztes erejéről szól; „Megy tehát a természeténél fogva emberszerető, hogy nagy hatalmával és bátorságával kivezesse azokat, akik a világ kezdetétől meg voltak bilincselve, akik a sírok lakói voltak, akiket kérelhetetlenül elnyelt a kegyetlen és zsarnok halál, és akiket Istentől elrabolva megkaparintott, kiket Ő megszabadítva, a menny lakóihoz kívánt besorolni.”

Jézus nagyszombat csendjében is értünk munkálkodik, hogy húsvét hajnalán minden kétséget kizáró öröme adjon okot megszabadulásunk és az élet ünnepe!

■ SMIDÉLIUSZ GÁBOR

Húsvéti meditáció

„Mint utolsó ellenség, töröltetik el a halál” (1Kor 15,26)

Talán még a fülünkben cseng a nagyszombat este elhangzott János passió zárókórusa, mely énekeskönyvünkben a 362-es ének: Szívből szeretlek, Jézusom, légy velem vándorútamon! A reménység és a bizonyosság éneke ez, Jézus sírja mellett. Igen, Ő, aki látszólag vereséget szenvedett ellenfeleitől, aki a sírban nyugszik, Ő kísértje életünket a célig. Igen, akinek szenvedéstörténetét, megkínzását és szörnyű halálát drámai módon megzenésítette J.S.Bach, aki két feleséget és 10 gyermeket temetett el, mégis ezt vallotta róla: Őt szeretem szívből! Mert Ő, az Isten Fia, akit a legnagyobb emberi nyomorúság, a halállal való szembenézés, az élet végessége igazán testvérünké tett, nem maradt a sírban. Halála nem vereség, hanem győzelem! Győzelem bűn, halál ördög felett.

Feltámadt! Erről tanúskodik a Szentírás, és erről vallanak 2000 év keresztyén mártírjai és névtelen tanítványai. A megújuló természet is azt zengi, hogy van újrakezdés a tél halálából, és minden egyes születő gyermek is arról tanúskodik, hogy Isten jövőt ígér népének, túl háborún, ínségen, járványokon. Igen, az életben és halálban csak beléd vetem bizalmam, Te örök kincsem, vigaszom! Az egyház Jézus feltámadását sohasem magában szemlélte és értelmezte. Mindig közösségben, kapcsolatban. Én élek, és ti is élni fogtok- ígérte Urunk. A sír mellett, a gyász mélységében ez a mi vigaszunk: van tovább! Nem a halál az utolsó szó. Pál így érvel a bizonytalankodó korinthusiaknak írt első levele 15. fejezetében: „Ha Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok.” és „ha csak ebben az emberi életben reménykedünk Krisztusban,

minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halálból!” Húsvétot nem bizonyítani kell, nem is lehet, hanem hinni, bízni a minket végtelenül szerető Isten szavában, aki nem hagyja a sírban az övéit.

Válhat testemből földi por, új létre szólít majd egykor Ítélet harsonája. Nekünk ez a cél, az új lét, a Jézussal való közösség, aminek nem lesz soha vége. Hisszük, hogy a halál legyőzése életünk végén a nagy találkozóra hívó jellé válik: találkozás előre ment szeretteinkkel, a szentekkel és a mennyei seregekkel. Húsvét ünnepe erről az örömről szól, arról a győzelemről, a melynek mi is részesei vagyunk már most. Ez most a mégis ünnep a földön, szemben a halállal, emberi nyomorúságainkkal, a gonosz hatalmával. Hittel hirdetjük és világgá zengjük ezen a napon, hogy majd együtt, megdicsőült új testben, jószágod áldom szüntelen! Erre az örömré szabadítson fel minket a Mindenható Isten!

■ GERŐFINÉ DR. BREBOVSZKY ÉVA

Zelma Néni 95

„Így szól az én Uram az Úr: Osztatlan szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik, hogy rendelkezéseim szerint éljenek, törvényeimet megtartsák és teljesítsék. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek.” (Ezékiel 11,19-20)

Deák téri Gyülekezetünk egykori lelkésznoje, Takácsné Kovácsházi Zelma, sokak „Zelma Nénije” a közelmúltban töltötte be 95. életévét. Most ezúton is hálával gondolva rá és áldást kívánva életére, egy igehirdetését közöljük, amely 1986. április 6-án, a húsvét ünnepe utáni első vasárnapon hangzott el a Deák téren.

Szeretett Testvéreim a Jézus Krisztusban!

Mindig újra vitatkozunk is, töprengünk is azon, hogy vajon mi határozza meg az egyes embernek vagy a közösségnek az életét, vagy az életérzését elsősorban. A külső körülmények, vagy a belső, a tudat. Úgy van-e, hogy igaz és jó emberek között egészséges légkör van-e és jó körülmények, vagy úgy van-e, hogy egészséges légkörben és jó körülmények között az emberek jobbak és igazabban lesznek?

És azt hiszem, hogy vita és töprengés állandóan döntetlenre áll. Mind a két tétel mellett is és ellen is tudunk érveket felhozni. Szociológusok is és írók is gyakran foglalkoznak a börtönből szabadultaknak a kérdésével, és leírják, elmondják, hogy sokan megújult szívvel és jó elhatározásokkal hagyják el a börtöncellát. De kinn az életben szinte semmi sem segíti őket jó elhatározásaik valóra váltására. Nincs otthonuk, nincs munkájuk és nincs bizalom irányukba. És így a körülmények fojtogatása nyomán a jó elhatározások lehervadnak. Gyűlölet, harag, megkeseredés lesz a szívükben, visszaesnek, talán egészen elzülленnek. Máskor elmondják szociológusok és írók, hogy vannak emberek, akiket rossz körülményeik közül kiemelnek, jó lakásviszonyok közé kerülnek, jó munkát kapnak és azt jól meg is fizetik, de ettől még nem újulnak meg ezek az emberek, és továbbra is

rendetlenek, ápolatlanok, gondozatlanok, felelőtlenek, csalók, erőszakoskodók.

Mindkét eset azt mutatja, hogy a külső körülmények nem javítják meg az embert, és nem minden esetben sikerül vagy sok esetben nem, megújult belsővel új, jó külső körülményeket teremteni.

Amikor Ezékiel próféta a felolvasott mondatokat leírta, akkor Izráel népe történelmének egyik legkritikusabb idejét élte: egy részüket már elvitték fogságba, Babilonba, a két folyó vidékére, a Tigris és Eufrátesz közé. Nyilván sivár körülmények között voltak, legalábbis eleinte. A másik rész még otthon volt saját fővárosában, saját házaiban, birtokain; és úgy is gondolta, hogy akiket már elvittek fogságba, azok már úgy sem térnek vissza, tehát még bővíthetik, gyarapíthatják is vagyonukat azzal, hogy beleülnek az elhurcoltak javaiba. Akik otthon voltak, azoknak a körülményeik messze jobbak voltak akkor, mint az elhurcoltaknak. A szívük azonban kemény volt, önző, szeretetlen, Akiket elhurcoltak, azok sokkal rosszabb körülmények között éltek, de a szívükben valami újulás elkezdődött. Volt valami megbánás, volt valami visszatekintés, elszámolás, mérlegelés, és vágy és elhatározás: ha még egyszer otthon lennének, másként élnének.

A próféta azok számára, aki még otthon maradtak Jeruzsálemben hirdette az Isten

haragját. Azt hirdette, hogy bár ebben a pillanatban az ő életük még könnyűnek látszik, Isten haragja eljön, itt kő kövön nem marad és nekik az Istent megismerni egy haragvó, ítéletet végrehajtó Istenben kell. Meg kell tapasztalniuk, hogy a szív gonoszágának következményeképpen tönkre mennek a külső körülmények, és rommá lesz a szeretett város. És Ezékiel azoknak, akik már Babilonban voltak hirdette, hogy bár nekik most nehéz és ítéletes a sorsuk, az Isten velük van! Az Isten ott is éppen olyan közel van hozzájuk, mint ahogy hiszik a jeruzsálemiek, hogy Isten közel van hozzájuk a szentélyben. Mert Isten maga a szentély – így fogalmazza Ezékiel. Ott van most az Isten, a szentély jelenléte és közelsége a Babilonba hurcoltak között. Megújítja őket. Visszaviszi az orszáukba.

De a kérdés még mindig ott marad: másképp lesz-e majd ezután? Mások lesznek-e majd az otthon maradtak, ha megtapasztalják az Isten haragját, mások lesznek-e majd a fogságból hazatértek, ha megtapasztalják az Isten gyengédségét, kegyelmét, jóságát, pásztori szeretetét?

A reményt Ezékiel ahhoz fűzi, hogy az Isten új szívet ad az ő népének, és aztán új lehetőségeket ad, hogy új szívvel, megújított körülmények között éljenek. Az ember általában a körülmények megújítását, megújulását várja első sorban. Sokan elmondják, hogy másként élnék, ha mások lennének a viszonyaim, ha megváltoznának a lakáskörülményeim, ha más lenne a családom, ha más lenne a munkahelyem, ha mások lennének a munkatársaim, ha máskor és máshol születtem volna, más körülmények között. Akkor én is más lennék, lehetnék, de ilyen körülmények között nem tudok.

A keresztyénség, az egyház a fordítottját hangsúlyozta, talán éppen ilyen egyoldalúan a legtöbbször. A belsőnek, a léleknek, a szívnek, a tudatnak kell megújulnia. A hangsúly azon van, és azon dől el minden, milyen az ember belülről, attól függ milyen lesz az élete, az életkörülményei.

Én az hiszem, hogy mind a kettő egyoldalúság, mind a kettő félmegoldás. A félmegoldás sohasem megoldás. A Biblia sokkal komplexebbül látja az embert és az életét. És mindig mind a két oldalt: a külsőt és a belsőt is hangsúlyozza. Jézus olyan Istenről tanúskodik az evangéliumok szerint, aki mindig tudja, mire van szüksége az embernek, mindig konkrétan, és arra a szükségre válaszol. Egyetlen példát állítsunk szembe az ezékieli történelmi pillanattal: a mózesi kort, az első honfoglalás korát. Isten ott embere – Mózes – által azt ígéri népének, hogy kapnak hazát: lesz házuk, földjük, lesz kenyérük, lesz népközösségük, lesz vallási közösségük. Isten szövetséget köt velük, meglesznek a jó külső körülmények, történelmi viszonyok és ezen belül az Isten szövetsége lesz az övék. Isten tanúsítja nekik szeretetét, választását. Hitet ébreszt bennük, törvényét, útmutatását adja nekik. Együtt és egyszerre – így ígéri Mózes – megkapják a hazát és a történelmi lehetőséget és

megkapják Isten szövetségét és a hitet. Ezékiel egy egészen más történelmi pillanatban ugyancsak ezt ígéri. Újra lesz hazájuk, újra felépíthetik házaikat, városukat, templomukat. Együtt lehet a család és termelhetnek kenyeret és lesz majd újra gyülekezet és lesz majd újra templom. De ez még nem elég, ettől még folyhatna ugyanolyan rosszul az élet, mint a fogság előtt. Valami belső megújulást, valami más, második honfoglalást, második, még igazibb szövetséget, egy mélyebbet, amelyben nem kőtáblákon lesznek a törvények, hanem a szív tábláira írja fel Isten: szövetség lesz, Istené lesz a nép, és a nép elismeri, hogy Isten az Istene. Elismeri, felismeri, hogy egyféle életrendben lehet csak élni. Abban, amiben összhang van az Isten akarata és az ember életfolytatása között. Ezékiel erről szól, hogy egyszerre kell haza, ház, kenyér, társadalmi közösség, történelmi lehetőség és a szövetség Istennel: akaratának ismerése, a hit.

Nekünk mire van szükségünk? Melyikkel állunk jobban? Melyikkel állunk rosszabbul? A külsővel, az anyaggal, a társadalmival, a gazdasággal vagy az emberségünkkel, az emberi közösségünkkel, vagy éppen az Istennel való közösség tekintetében? Azt gondolom, hogy azzal együtt, hogy elvállaljuk, hogy mind a kettő együtt kell és igazán akkor jó az ember élete, ha külső körülményei és a belső igazság együtt megvannak, elmondhatjuk, hogy a mi korunk materiálisabb érdeklődésű és nem a spiritualitás felé hajlik el vagy billen el. Valamilyen fáziseltolódás van a fejlődésünkben. Valamiképpen hozzá szoktunk ahhoz, hogy anyagi javainkat és a körülmények megváltoztatását az ipari termelés és a gépesítés jegyében lehet csinálni. Látványos, nagy dolgokat rövid időn belül elő lehet állítani, ámulva nézni és elégedettnek lenni. Ehhez képest az emberformálás, vagy a belső formálódás

olyan rejtett, olyan fáradságos, olyan jelentéktelen, olyan apró munka, amit nehezebben vállalunk el most. Amikor sok mindent olyan látványosan, gyorsan, olyan eredményesen lehet előállítani.

Embert teremteni, formálni, megújítani nem lehet futószalagon. Egyenként kell mindenkivel foglalkozni. Ahogy Ezékiel is mondja: egyenként kell szívműtétet végre hajtani. Kivenni az emberből a köszívet, a régít, a megosztottat, az ellenségeset, formálódni nem tudót, az élettelen, és helyette újat adni: emberhez illőt, élő, dobogót, olyat, ami be tud kapcsolódni az élet áramába, együtt tud érezni az embertársakkal.

Lehetséges- ez egyáltalában? Nem valami képtelen igény-e az emberi szívnek a megújítása és megújulása? Nem lehet-e azt mondani, hogy tulajdonképpen nagyon érthető-e, hogy eszünk, iszunk, lakunk, szórakozunk, talán művelődünk is igényes színvonalon, de a gondolkodásunk, a magatartásunk, az érzésvilágunk nem emelkedik ezzel egy ütemben.

Persze meg is fordíthatjuk a kérdést: Vajon mennyi időt és mennyi erőt fordít az ember és szentel egyáltalán önmagának, önmaga belsejének vagy a környezete, a hozzátartozók, a gyermekei belsejének? Arra, hogy együttérzővé tegye a másikat, vagy önmagát, hogy megértővé legyen, hogy a beszéde igazabbá, szebbé, őszintébbé, hatásosabbá formálódjék?

Egy kortárs teológus mondja, hogy a mai ember nagyon rosszul bánik a testével: hajszoja és nem kíméli, és nem adja meg a testének azt, amire szüksége volna, de hozzáfűzi: még rosszabbul bánik a mai ember e lelkével, még kevésbé adja meg azt a gondozást, azt az időt, azt a csendet, azt az erő ráfordítást, azt a türelmet, azt az apró munkát, ami az ember lelkének, szívének,

belsejének kellene. Az nem kétséges, hogy az a tapasztalat, hogy új emberré válni nem tudunk, hogy lehetetlen, hogy erőnk feletti feladat. És másokat új emberré tenni szintén képtelenek vagyunk. A próféta is isteni műként ígéri. De ő sem gondolja, és mi sem gondolhatjuk, hogy Isten ezt valami természetfeletti erővel, csodásan és mágikusan viszi véghez, hogy mi megújuljunk, és hogy körülöttünk más emberek új emberekké legyenek. Hanem valamiképpen emberi szó útján emberi tett útján, emberi közösségnek a keretében történik az meg, hogy megújul az ember, vagy másokat megújulni segít. Ha kiteszük magunkat annak a hatásnak, ami bennünket újjá formálhat, annak a szónak, annak a tettnek, annak az erőternek, amiből az új származhat. Ha kiteszük magunkat ennek, és ha hat ránk ez az erő, akkor kettő történik az emberrel, amiről a próféta is beszél: az egyik az, hogy felismeri az ember, hogy Isten az Isten, sőt azt, hogy az Isten az ő Istene, valahogyan úgy, ahogyan a százados ismerte ezt fel, és ahogyan Jézus meg is dicsérte ezt a számunkra oly egyszerű katonás hitet. A százados elmondja Jézusnak, tudja ő, hogy mi a rend: őfölte is vannak emberek, akik neki parancsolnak, alatta is vannak emberek, akiknek ő parancsol és

tudja, hogy aki följebb van, az mindig parancsolhat az alatta lévőknek. De ebben benne van az is, amit Jézusra vonatkoztat, hogy legfölül az Isten van és az Istennek minden és mindenki alá van vetve. Ez az egyik, amit felismer az ember, ha hat rá az Isten erőtere. A másik, amit felismer, hogy az emberek testvérei, hogy közösséget kell vállalnia az emberekkel, hogy az emberek egymás mellett vannak, egymásra szorulva, egymástól segítséget kérve és egymásnak segítséget nyújtva. Ehhez az kell, hogy legyen jó beleérező képessége a másik helyzetébe, testvére tudjon lenni pontosan akkor és pontosan abban a formában, amikor és ahogy erre szükség van. Kevesebb nem érhetjük be, minthogy megújuljon a szívünk és az életünk, megújuljanak a körülményeink. Hogy új szívvel és új életvezetéssel új körülményeket teremtsünk magunk körül.

Ezt az új szívet, ezt az új lelket elnyerni jövünk a templomba is. Hogy új emberekként távozzunk, a templomon kívül új emberként éljünk, Istent Istenünknek elismerve, az embereket testvérünknek tartva és megújult élettel új életet teremtsünk, teremthessünk magunk körül, így tanúskodva az Istennek való találkozásunkról. Ámen.

HITTANVERSENY

Hittanosok megmérettetése

A 33. Országos Evangélikus Hittanverseny egyházmegyei fordulóját szorgalmas felkészülés előzte meg gyülekezetünkben mind a felkészítő lelkészek és hittanárok, mind pedig a hittanosok részéről. A megmérettetésre készülve József életének eseményeit mélyítették el a diákok az Őszövetségi elbeszélés alapján. A hittanversenynek március 8-án a Zuglói Evangélikus Gyülekezet adott otthont, az 1-2. osztályos csapat kiválóan teljesített, a 7-8. osztályosaink a dobogó második fokára léphettek fel és a 3-4. osztályos csapat az országos versenyen való részvételt érő első helyet szerezte meg.

Jávori Fülöp

Ebern felett az ég

„Az ég nem a csillagoknál kezdődik, hanem a fűszálak hegyénél” – írja Jókai A köszívű ember fiai című regényében. Ez az idézet lett az igéi üzenettel megerősített, és emlékeztető ajándékkártyán is hazavihető mottója annak az istentiszteletnek, amelyet német testvérgyülekezetünkkel együtt ünnepelhetett Deák téri gyülekezetünk egy tizenkét fős csoportja március 16-án, Bőjt második vasárnapján, az eberni Christuskirche falai közt.

A „Deák téri tizenkettőt” ez alkalommal ifjúságunk nyolc képviselője, valamint négy felnőtt kísérő – négy büszke édesapa – jelentette. A fiatalok javarészt a Zelzah zenekar tagjai, régi meghívásnak tettek eleget. A hosszú ideje tervezett koncert március 15-én végre valósággá vált. Megható volt látni a város különböző pontjain feltűnő plakátokat, amelyek a Zelzah és az eberni gyülekezet fűvös zenekarának közös alkalomára hívogatták az érdeklődőket. A hatás nem maradt el, hiszen a templom zsúfolásig megtelt a városból, és annak környékéről érkező hallgatósággal. Felemelő volt átélni az eltérő nyelvek, korcsoportok, stílusok egymásba fonódó harmóniáját. Azt, ahogyan németek és magyarok, fiatalok és érettebb

korúak, hallgatók és muzikusok: gitársok, hegedűsök, énekesek, dobosok, szájharmonikás és fuvalás, együtt a rézfúvósokkal, mármár a 150. zoltárt idéző módon ünnepeltünk az Ige körül, közös Urunk hálás gyermekeiként.

De talán nem túlzás azt állítani, hogy nem csak e két, a Zelzah zenei szolgálatával zajló templomi alkalom jelentett felemelő

élményt. A vendéglátóinkkal közösen átélt barangolások Európa egyik legnagyobb hangszerboltjában, a treppendorf Thomannban, Bamberg történelmi utcáin vagy épp a tavaszi erdő turista útjain, bizonyára sokáig jelentenek majd útravalót a résztvevők számára. Ahogy a baráti beszélgetések vendéglátóinkkal, akik nem csak otthonukba, hanem bizalmukba és szeretetükbe is befogadtak, akikkel megélhettük játékos és komolyabb pillanatokban egyaránt a testvéri összetartozás élményét.

Felemelő... milyen kifejező jelző ez az ilyen élményekkel kapcsolatban. Mintha az ember kis időre el tudná hagyni az ünneptelen mindennapok, a lehúzó

gondok világát, és fel tudna emelkedni egy magasabb szférába, ahonnan másként látszik minden. Mintha valami égi utazás részesévé válna. Pedig a lábunk egy percig sem hagyta el a talajt. Sem a Thomann parkettjét, sem a bambergi flaszt, sem a festői kilátással

váró frankföldi füves domboldalt. Milyen igaz a kétszáz éve született Jókai megállapítása: „Az ég nem a csillagoknál kezdődik, hanem a fűszálak hegyénél.”

■ CSELOVSZKY FERENC

FELÚJÍTÁS

Kapuk, ősi ajtók...

Az Evangélikus Országos Múzeum tíz évvel ezelőtti megújulásakor a parókia épület Deák téri homlokzatán is jelentős munkákat végeztek. Ennek részeként némileg megújult az épület térre nyíló kapuja is. Mára azonban az említett nyílászáró szinte rosszabb állapotba került, mint volt a tíz évvel ezelőtti javítását megelőzően.

Nem csak esztétikailag, hanem működésben is szükségessé vált a felújítása, hiszen az egyik szárnya kimozdult abból a pozícióból, amely a megfelelő nyitást és csukódást biztosítaná. A csukódást segítő olajpumpa így tönkre ment, a szárny nehezen

nyílik, ugyanakkor nem is záródik rendesen, sokszor nyitva marad, ami a biztonság szempontjából nem megnyugtató.

2022-ben a gyülekezet sikeresen pályázott a németországi Gusztáv Adolf Segélyprogram keretében egyebek közt a kapu korszerűsítésére, felújítására. Ez tette lehetővé, hogy a területileg illetékes műemléki felügyelő bevonásával és Krizsán András Ybl díjas építész irányításával megkezdődjön a tervezés.

Tekintettel arra, hogy a kiemelt műemléki védelem alatt álló épület fa kapuján semmi olyan változtatást nem engedélyeznek, ami annak használatát korszerűbbé és praktikusabbá tenné, az egyeztetések során az alábbi megoldás körvonalazódott:

A régi nagykapu jelenlegi formájában kerül felújításra, majd azt követően napközben a jövőben nyitva lesz tartva. Néhány méterrel beljebb viszont, az átjáróban kialakításra kerül egy igényes rácsos kapu, amely könnyen kezelhetően és biztonságosan tudja majd kiszolgálni az itt áthaladó gyalogos- és jármű forgalmat, egyben gondoskodva a biztonságról is. E belső kapu kialakítása a tervek szerint néhány hónapon belül megtörténik, majd ezt követi a régi fakapu restauratori felújítása, a műemléki előírásoknak megfelelően.

■ CSELOVSZKY FERENC

„Úgy érzem, jó döntést hoztam!”

Beszélgetés Szilágyi Anikóval, gyülekezetünk új gazdasági vezetőjével.

Kedves Anikó! Január óta Inámi-Bolgár Lászlóné, Ági nyomdokai jársz itt a Deák téri irodában, gazdasági területen. Mi volt az előzmény? Honnan jöttél, mi a háttered? Kérlek ossz meg néhány információt a hírlevél olvasóival!

A Gyülekezeti és missziói osztály megalakulásával egyidőben kezdtem a Magyarországi Evangélikus Egyháznál dolgozni. Nagyon élveztem azt a négy évet, amit ott tölthettem. A kisfiam megszületése után velem voltam sokáig otthon. A következő állomás a piliscsabai Béthel volt, ahol is szintén gazdasági vezetőként dolgozhattam. Majd pedig teljesen más irányba mozdultam, kiléptem az egyházi környezetből, és a banki szektorban helyezkedtem el.

Hogy alakult az, hogy mégis visszataltál az egyházi berkekbe, meghallva a mi segélykiáltásunkat?

Azt éreztem, hogy nem egészen vagyok a helyemen és közös ismerősünk Koltainé Somogyi Lilla sugott, hogy a Deák tér éppen olyan pozícióra, feladatcsomagra kerestek munkatársat, ami engem érdekelt.

Úgy gondolom, hogy az első időszak nem lehetett könnyű, biztosan sok kihívást hordozott, amit nagyon fegyelmezetten viseltél. A még Ágival párhuzamosan töltött átadás-átvételi időszak után valóban mélyvízbe csöppentél. Teljesültek-e az előzetes várakozásaid?

Úgy hiszem, jó döntést hoztam. A félelmeim, amik az itteni teendőkkal kapcsolatban voltak, még nem oszlottak szét teljesen. Szinte minden héten újabb és újabb

kihívásokkal szembesülök, ennek ellenére próbálok konstruktívan hozzáállni a tennivalókhoz és tőlem telhető módon mindent megoldani.

Nem baj, ha a hírlevél olvasói tudják, hogy mik azok a területek, amelyeket le kell fedned, mennyire szerteágazó és sokrétű az a foglalatosság, amivel meg kell küzdened.

Teljesen új feladat számomra, – eltekintve az otthoni házfelújítás ilyen jellegű kihívásaitól – hogy nekem kell kapcsolatot tartanom a vállalkozókkal. Én tárgyalok a kapussal, vagy meg kell szervezni, hogyha lecsúszott a tetőről néhány cserép, azok viszonylag rövid időn belül visszakerüljenek a helyükre. A belvárosba ráadásul nem szívesen jönnek a mesterek, ez külön nehezítő tényező, nemegyszer már az árajánlatokért is harcolni kell.

Mi az, ami meglepett, amiről esetleg nem is gondoltad, hogy beletartozhat egy gyülekezet portfoliójába?

Más egyházközségektől teljesen eltérő a Deák téri működés, már csak amiatt is, hogy például ingatlanokat adunk bérbe, vagy működik egy urnaterem, intézmények vesznek körül bennünket, óvodát tartunk fenn. A törvényi környezet is folyamatosan változik és szigorodik.

Mi az, amiben kifejezetten örömet leled? Van-e ilyen?

Pont az, hogy nem csak a számítógép mögött kell ülnöm órákon keresztül, hanem, hogy itt jó értelemben van terepgyakorlat is és ettől

nagyon praktikus, életközeli, változatos a tevékenységek többsége. Emberekkel kell beszélnem, megoldásokat kell találnom.

A családotod hogyan fogadta azt, hogy ilyen terhet vettél a nyakadba?

Elsősorban Bence fiam esetében tartottunk

attól, hogy esetleg az új munkahelyem és az ő ezzel majdnem párhuzamos iskolakezdése nehézségeket okoz majd, de eddig teljesen pozitívan reagálta le a többféle változást. Ha nem késik a vonat, tulajdonképpen 45 perc alatt itt vagyok a belvárosban, a vonaton tudok olvasni, az utazás közben ez teljesen kikapcsol.

Ha már igazán otthon leszel nálunk és az első hónapok dömpingszerű információ-halmazán átrágtad magad, akkor mi lenne az, amibe szívesen bekapcsolódnál, akár a lelki élet területén is?

Ilyet most még nem látok, mivel Piliscsabán élünk, amennyire tudunk ott veszünk részt a gyülekezet életében.

Éppen pályázatot írunk, sok erőt és türelmet kívánok neked ennek kibogarzásához is. Isten hozott nálunk a Deák téren!

A riportot Smidélisz Gábor készítette.

ESEMÉNYEK

Konfirmáció a Deák téren

A gyülekezetünkben kialakult hagyomány szerint, a húsvétot követő első vasárnapon, Quasimodogeniti vasárnapján ünnepeljük fiataljaink konfirmációját.

Az idén **április 27-én** sorra kerülő alkalomra nyolc konfirmandus készül szorgalmasan a vasárnap délelőttönként megtartott együttléteken.

Dobos Bendegúz, Gönczi Balázs, Heinz Brúnó, Illés Áron, Nyaras Zsigmond, Rados Tamara, Szloszár Ajsa, Szűcs-Lukovits Lőrinc az április 26-án, szombaton délután 16 órakor kezdődő konfirmációi vizsgán számolnak be mindarról, amivel a felkészülés ideje alatt ismeretben gazdagodtak. A vasárnapi alkalmakon kívül fiataljaink idén is egy konfirmandus tábor programján hangolódhatnak rá e fontos eseményre. A tábornak idén a balatonszárszói Andorka Rudolf Konferenciaközpont ad otthont, április 22-e és 24-e között.

Gondoljunk a konfirmációra készülő fiatalokra és szereteteikre imádsággal!

J.S.Bach: János Passió (BWV 245)

Előadások virágvasárnap, és nagyszombaton

2025. április 13., vasárnap, 18 órákor

Közreműködnek:

Lőkösházi Mária – szoprán

Bakos Kornélia – alt

Szerekován János – tenor

Fülep Máté – basszus

Jekl László – basszus

Mekis Péter – orgona

2025. április 19., szombat, 18 órákor

Közreműködnek:

Lőkösházi Mária – szoprán

Bakos Kornélia – alt

Megyesi Zoltán – tenor

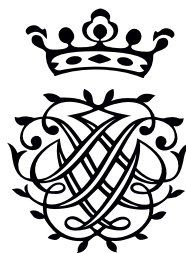
Hámori Szabolcs – basszus

Naibauer Lóránt – basszus

Mekis Péter – orgona

A Lutheránia ének- és zenekart és a Weiner-Szász Kamaraszimfonikusokat
Kamp Salomon, kossuth-díjas karnagy vezényli.

A belépés ingyenes. További információ: <https://lutherania.lutheran.hu>

Alapítványi támogatások

A tavalyi évben 49 személy ajánlotta fel adója 1%-át gyülekezetünk alapítványa, az **Insula Lutherana Evangélikus Sziget Alapítvány** javára. A tavalyi és az idei évben is elsődlegesen a Kisdeák óvodában folyó oktató-nevelő tevékenység támogatására fordítjuk a befolyt összegeket.

Az alapítványoknak felajánlható 1%-ról minden évben szükséges újra rendelkezni, kérjük tegye meg idén is!

Az alapítvány adószáma: 18066995-1-41

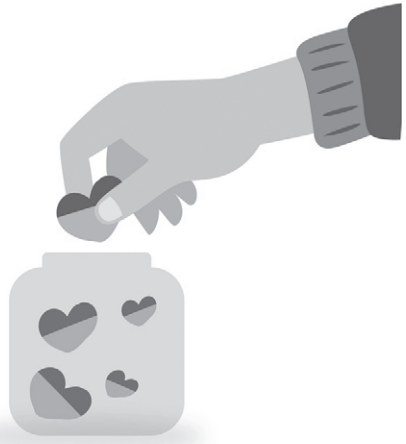
Nem csak magánszemélyként, hanem **gazdasági társaságként** is lehetőség van adományt befizetni.

Mivel az alapítvány közhasznú, ezért **a támogatás 20%-ával csökkenthető az adózás előtti eredmény** a társasági adó hatálya alá eső adakozók esetében.

Tartós adományozási szerződés (legalább három év) esetén ez 40%-ra emelkedhet.

Ezúton is köszönjük adományait!

Zalán András, felügyelő

TÁMOGATÁS

Hálaadási vasárnap: május 11.

Gyülekezetünkben évente két alkalommal nyílik lehetőség az **egyházfenntartói járulékok** borítékba helyezésére. Az esztendő első felében **május 11-re** hirdetjük meg az adakozásnak ezt a módját.

Adományainkat a két **délelőtti istentiszteleten** a padokra készített borítékokba téve az offertórium összegyűjtésekor a kosarakban helyezhetjük majd el. Kérjük adakozó testvéreinket, szíveskedjenek a borítékban levő kísérő űrlapokat is kitölteni!

Ezúton is köszönünk minden adományt és támogatást!

A Gyülekezet Elnöksége

Rendelkezés személyi jövedelemadó 2x1 százalékaról

Felhívjuk a Testvérek figyelmét, hogy akik korábban valamely egyház javára felajánlották adójuk egy százalékát, – amennyiben másként nem rendelkeznek – az adó egyházak számára felajánlható egy százalékát idén is ugyanennek az egyháznak folyósítják majd.

Az alapítványi egy százalékok esetében pedig évente újból szükséges rendelkezni! Kérjük Testvéreinket, adóbevallásuk elkészítésekor legyenek erre tekintettel!

Ezúton is megköszönjük mindazok támogatását, akik adóbevallásuk elkészítésekor személyi jövedelemadójuk egy százalékáról rendelkezve gyülekezetünk alapítványát jelölik meg kedvezményezettként. A 2024. évről készített adóbevallás alkalmával is tisztelettel kérjük ezt a támogatást.

Azoknak is érdemes nyilatkozatot tenniük, akik bár adnak be adóbevallást, de ténylegesen nem fizetnek adót, mert a Magyarországi Evangélikus Egyház utánuk is jogosult az ún. kiegészítő támogatásra. Minden támogatást ezúton is köszönünk!

Magyarországi
Evangélikus Egyház
Technikai szám: 0035

Insula Lutherana -
Evangélikus Sziget Alapítvány
Adószáma: 18066995-1-41

1%
LÉLEKKEL,
ISMERETTEL

Egyházi 1%-os felajánlásod mellett
civil 1%-oddal támogasd az
**EVANGÉLIKUS SZERETETOTTHONOK,
NEVELÉSI-OKTATÁSI INTÉZMÉNYEK
VAGY GYÜLEKEZETEK ALAPÍTVÁNYAIT.**

MAGYARORSZÁGI
EVANGÉLIKUS EGYHÁZ
Technikai szám: **0035**

CIVIL
egyszazalek.lutheran.hu

Gyülekezeti munkaprogram

Móttó: összetartozunk

„Megtartani a Lélek egységét a békeség kötelességével” (Ef4,3)

A programterv előzetes jellegű, egyes részletekben előfordulhat változás!

Állandó gyülekezeti alkalmak

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Kedd	10 órától	Kézimunka kör
	11 órától	Biblióra
	17 órától	Imakör
	19.30-tól	Lutheránia próba
Csütörtök	7.30-tól	Prima – liturgikus áhítat
	10 órától	Nyugdíjas klub
	18 órától	Bibliakör
Péntek	18 órától	Tini ifi
	19.30-tól	Lutheránia próba
Vasárnap	9 órától	Istentisztelet úrvacsorával
	10 órától	Konfirmációi előkészítő
	10.30-tól	Imakör
	11 órától	Istentisztelet, úrvacsora
	11 órától	Gyermekbibliakör (kivéve a hónap első vasárnapján)

Gyermek- és családi alkalmak

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Április 6. vasárnap	9 óra	Családi istentisztelet: Összetartozunk Isten szeretetében (Rm8,38-39)
Április 20. húsvét vasárnap	11 óra	Húsvéti gyermek-istentisztelet a nagyteremben
Május 4. vasárnap	9 óra	Családi istentisztelet: Összetartozunk az egymásra bízottak családjában (Jn19,25-27)
Június 1. vasárnap	9 óra	Családi istentisztelet: Összetartozunk Krisztus vándorló népében (Mt 28,20b)

Nagyheti istentiszteletek részletes rendje

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Virágvasárnap	9 óra	Istentisztelet úrvacsorával igehirdető: Gerőfiné dr. Brebovszky Éva
április 13.	11 óra	Istentisztelet, úrvacsora – igehirdető: Cselovszky Ferenc
	18 óra	J.S.Bach: János Passió BWV 245 – igehirdető: Kovács Áron
Nagycsütörtök április 17.	18 óra	Úrvacsorai istentisztelet – igehirdető: Kondor Péter püspök
Nagypéntek április 18.	9 óra	Istentisztelet úrvacsorával – igehirdető: Smidéliusz Gábor
	11 óra	Istentisztelet, úrvacsora igehirdető: Gerőfiné dr. Brebovszky Éva
	18 óra	Istentisztelet a Mevisz passióelőadásával és úrvacsorával igehirdető: Cselovszky Ferenc
Nagyszombat április 19.	18 óra	J.S.Bach: János Passió BWV 245 igehirdető: Gerőfiné dr. Brebovszky Éva
Húsvét vasárnap	5 óra	Hajnali istentisztelet úrvacsorával igehirdető: Cselovszky Ferenc
április 20.	9 óra	Istentisztelet úrvacsorával igehirdető: Smidéliusz Gábor
	11 óra	Istentisztelet, úrvacsora igehirdető: Kondor Péter püspök
	11 óra	Gyermek-istentisztelet a nagyteremben – igehirdető: Kovács Áron
	18 óra	Istentisztelet – igehirdető: Gerőfiné dr. Brebovszky Éva
Húsvét hétfő április 21.	9 óra	Istentisztelet úrvacsorával igehirdető: Gerőfiné dr. Brebovszky Éva
	11 óra	Istentisztelet, úrvacsora – igehirdető: Cselovszky Ferenc
	18 óra	Istentisztelet – igehirdető: Kovács Áron

Nikodémusok köre (beszélgetések a Bibliáról és önmagunkról)

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Április 28. hétfő	19 óra	Beszélgetés
Május 26. hétfő	19 óra	Beszélgetés

Hétközi istentiszteletek

(A nagyheti alkalmak külön, az ünnepekör programjánál szerepelnek, az előző oldalon)

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Április 30. szerda	15.30 -18 óra	Deák Téri Gimnázium ballagási istentisztelet és ünnepség
Május 23. péntek	17 óra	Deák Téri Gimnázium év végi koncertje
Május 29. csütörtök	11 és 18 óra	Mennybemenetel ünnepi istentiszteletek (délelőtt úrvacsora)
Június 9. pünkösd hétfő	18 óra	Esti istentisztelet (A délelőtti istentiszteletek a kispesti egyházmegyei családi- és missziói napra tekintettel elmaradnak!)
Június 16. hétfő	16 óra	Deák Téri Gimnázium tanévzáró ünnepély
Augusztus 20. szerda	9 óra	Istentisztelet a nemzeti ünnep alkalmából

Fiatal házások köre

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Április 11. péntek	18 óra	Találkozás az Evangélikus Múzeum pincéjében
Május 9. péntek	18 óra	Találkozás az Evangélikus Múzeum pincéjében
Június 13. péntek	18 óra	Találkozás az Evangélikus Múzeum pincéjében

Magányosok bibliaórája (helyszín: gyülekezeti nagyterem)

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Április 28. hétfő	17 óra	Szervezés alatt
Május 26. hétfő	17 óra	Szervezés alatt
Június 7. szombat	9 óra	A magányosok körének kirándulása Tatára

Zenei alkalmak a Deák téri templomban

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Április 13. virágvasárnap	18 óra	J.S.Bach: János Passió (BWV 245)
Április 19. nagyszombat	18 óra	J.S.Bach: János Passió (BWV 245)
Április 27. vasárnap	18 óra	Orgonazenés áhítat
Május 25. vasárnap	11 óra	Kantátás istentisztelet – J.S. Bach: Wer da gäubet und getauft wird (BWV 37)
Május 25. vasárnap	18 óra	Orgonazenés áhítat
Június 2-től 8-ig minden nap	19 óra	A Bach-hét hangversenyei a templom kapuján kifüggesztett plakát és a templomban kihelyezett szórólapok szerint
Június 8. vasárnap	19 óra	Kantáta est J.S. Bach: J.S. Bach: Ich ruf zu dir, Herr, Jesu Christ (BWV 177) J.S. Bach: Wo Gott, der Herr nicht bei uns hält (BWV 178)
Június 29. vasárnap	18 óra	Orgonazenés áhítat
Július 27. vasárnap	18 óra	Orgonazenés áhítat
Augusztus 31. vasárnap	18 óra	Orgonazenés áhítat

A nyári időszakban június 11-től szerdánként, 5 órai kezdettel 20 perces orgonameditációt is tartunk.

Alkalmainkra a belépés díjtalan. Művészeti vezető: dr. Finta Gergely

www.facebook.com/zenesahitat www.facebook.com/Organ-Vespers-Budapest-Deak-ter

Baba-mama kör pénteki alkalmai (helyszín: klubhelyiség)

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Április 11.	10 óra	Beszélgetés
Április 25.	10 óra	Beszélgetés
Május 9.	10 óra	Beszélgetés
Május 23.	10 óra	Beszélgetés
Június 13.	10 óra	Beszélgetés

Nyugdíjas klub csütörtöki programjai (10 órától a klubban)

NAP	ALKALOM
Április 3.	Tóbit könyve a házasságról
Április 10.	A 120 éves Lutheránia
Április 24.	Bence Ágnes képes útibeszámolója Rómáról
Május 8.	Jézus a házasságról
Május 15.	Sárfalvi Ilona képes útibeszámolója
Május 22.	A gályarab prédikátorok emlékezete
Június 5.	Pál és a házasság
Június 12.	Vendégünk egy gyülekezeti lelkész
Június 19.	Bence Ágnes képes útibeszámolója
Június 26.	Záró alkalom

Vasárnapi gyermek-bibliakör alkalmai

A gyerekek a templomból a kezdő oltári szolgálat végén indulnak a foglalkozásra.

NAP	ALKALOM
Május 11.	Missziói parancs és Jézus mennybemenetele (ApCsel 1,1-14; Mt 28,16-20)
Május 18.	Az első pünkösöd, 3000 ember megkeresztelése (ApCsel 2,1-41)
Május 25.	Az első gyülekezet élete (ApCsel 2,42-47)

Csendes hétvégék és nyári táborok

IDŐPONT	HELYSZÍN	ALKALOM
Április 22-24.	Balatonszárszó	Konfirmandus tábor konfirmandusaink és ifjúságunk részvételével
Június 17-19.	Csákvár	Tipegők tábora
Június 22-28.	Csákvár	Gyülekezeti gyermektábor
Július 6-12.	Csákvár	Gyülekezeti ifjúsági tábor
Július 23-26.	Nagykőrös	Családos tábor
Július 19-26.	szervezés alatt	Testvér-gyülekezeti Nomád Tábor
Augusztus 11-18.	Budapest, Balatonyörök	Német-magyar ifjúsági tábor eberni testvérgyülekezetünk fiataljaival

A táborokra történő jelentkezésről és az alkalmakkal kapcsolatos további részletekről információk a lelkészi hivatalban kérhetők. Telefon: 483-2150, e-mail: deakter@lutheran.hu

Senior kör (helyszín: gyülekezeti nagyterem)

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Április 23. szerda	18.00	Az Ágostai Hitvallás – A szentek tiszteletéről és a megszüntetett visszaélésekről
Május 28. szerda	18.00	Az Ágostai Hitvallás – A megszüntetett visszaélésekről

Presbiteri képviselő-testületi alkalom

NAP	IDŐPONT	ALKALOM
Április 14. hétfő	18 óra	Presbiteri bibliaóra
Május 12. hétfő	18 óra	Képviselő-testület éves rendes ülése

Bibliaórai és bibliaköri tematika (helyszín: gyülekezeti kisterem)

NAP	ALKALOM
Április 24.	116. zsoltár: nem halok meg, hanem élek!
Április 29.	16. zsoltár: Nem hagysz a holtak hazájában!
Május 6. és 8.	30. zsoltár: Gyászomat örömmre fordítottad
Május 13. és 15.	33. zsoltár: Boldog az a nemzet, melynek Istene az Úr!
Május 20. és 22.	58. zsoltár: Mégis van Isten!
Május 27. és 29.	109. zsoltár: Ha ők átkoznak is, te megáldasz
Június 3. és 5.	40. Zsoltár: Várva vártam az Urat
Június 12.	27. Zsoltár: Világosságom és segítségem az Úr

Innentől szeptemberig a keddi bibliaórák szünetelnek, a csütörtöki bibliakör viszont egész nyáron át várja az érdeklődőket.

Impresszum

Húsvéti levél

A Pesti Evangélikus Egyház Deák téri Egyházközség
negyedévente megjelenő hírlevele
2025/1. szám

Szerkesztők:

Cselovszky Ferenc
Gerőfiné dr. Brebovszky Éva
Kovács Áron
Smidéliusz Gábor

Kiadványszerkesztés:

Bodai Tamás

Nyomtatás:

Extra Média Nyomda Kft.

Kapcsolat:

Pesti Evangélikus Egyház, Deák téri Egyházközség
cím: 1052 Budapest, Deák F. tér 4.
telefon: 06 1 483 21 50
e-mail: deakter@lutheran.hu
web: www.deakter.hu
számlaszám: OTP 11707024-20104508

A lelkészi hivatal nyitvatartása:

Minden hétköznap 9-től 13 óráig

Insula Lutherana Alapítvány

számlaszám: OTP 11707024-20335809
adószám: 18066995-1-41